

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/16912 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 2 april 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 april 2007, verzonden op 3 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid
van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

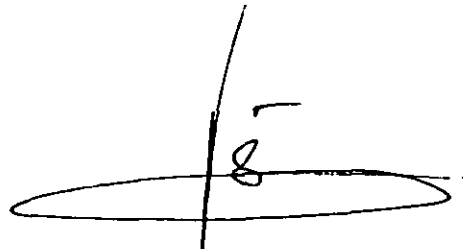
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 juni 2007

210

Verzonden: **20 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudende te 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/16912

Uitspraak van de meervoudige kamer van 2 april 2007

inzake

geboren op
nationaliteit: staatloos,
verblijvende te Leersum
eiser,
gemachtigde mr. L.E.J. Vleesenbeek,

tegen

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. G.M.H. Hoogvliet

Procesverloop

Bij besluit van 22 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Daarnaast is aan eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld op de zitting van 28 augustus 2006.

Na sluiting van het onderzoek ter zitting heeft de rechtbank besloten het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht te heropenen en de zaak, gelet op het principiële karakter ervan, door te verwijzen naar de meervoudige kamer van de rechtbank. In dat kader is aan verweerder een vraag ter beantwoording voorgelegd.

De gemachtigde van verweerder heeft bij schrijven van 29 november 2006 zijn antwoord aan de rechtbank doen toekomen.

Het beroep is behandeld ter zitting van de meervoudige kamer op 16 januari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

AWB 06/16912

2

Overwegingen

1. In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

2. Aan de orde is de vraag of het besluit van 22 maart 2006 in rechte stand kan houden.

3. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser is in 1990 om drie redenen uit Turkije vertrokken, in de eerste plaats vanwege zijn Koerdische afkomst, in de tweede plaats vanwege het feit dat zijn familie altijd voor de Koerden heeft gestreden en in de derde plaats omdat hij op school de ogen uit een portret van Ataturk heeft gehaald. Na dit laatste voorval is eiser aan de politie overgedragen waarna zijn vader hem naar Duitsland heeft gestuurd. Eisers vader is in verband met deze gebeurtenis ondervraagd en beledigd. Eiser heeft van 1990 tot 2000 in Duitsland verbleven. Na de afwijzing van zijn tweede asielaanvraag is hij op 24 februari 2000 Duitsland uitgezet. Daarbij is hij door de Duitse politie begeleid tot aan de luchthaven Ataturk in Istanbul. Eiser is niet overgedragen aan de Turkse autoriteiten, maar twee Turkse agenten hebben hem vervolgens wel gevraagd naar zijn achtergronden, waarop eiser heeft aangegeven dat hij als toerist in Duitsland heeft verbleven. Eiser heeft aan hen 800 DM gegeven en zijn mobiele telefoon afgestaan om te voorkomen dat nader onderzoek werd verricht, waarna eiser is doorgelaten. Volgens eiser is dit geluk geweest. In Istanbul heeft hij zijn ouders gebeld, die hem aanraadden vanwege controleposten niet naar _____ te komen, maar naar zijn zus in _____ te gaan en daar te verblijven. Eiser heeft dit advies opgevolgd.

Over zijn politieke achtergronden heeft eiser het volgende naar voren gebracht. In 1991 is hij in Bremen lid geworden van de PKK. Voor de PKK heeft hij de volgende activiteiten verricht: folklore, theaterspel, het verspreiden van tijdschriften en pamfletten, het plakken van affiches en aankondigingen op muren. Eiser heeft ook deelgenomen aan alle demonstraties van de PKK in Europa en behoorde tot de ordedienst, die verantwoordelijk is voor het ordentelijk verloop van de demonstraties. In Bremen is eiser twee maal opgepakt, te weten in 1993 en 1995, vanwege het gooien van een molotovcocktail naar een Turkse bank en een Turks reisbureau. In 1997 is eisers lidmaatschapskaart van de PKK door de Duitse politie ingenomen. In Duitsland heeft eiser in 1993 samen met een neef een training in een PKK kamp gevolgd. Deze neef is door de PKK naar de bergen in Turkije gestuurd, waar hij in 1997 door de Turkse autoriteiten is gedood. Voor zover eiser weet is zijn deelname aan deze training niet bij de Turkse autoriteiten bekend. Eiser heeft ten slotte in Duitsland een Turkse vlag verscheurd en vertrappt en is zo op televisie verschenen.

Om de volgende redenen meent eiser dat hij wordt gezocht. Nadat eisers ouders in 1994 naar _____ waren verhuisd omdat de Turkse autoriteiten hun dorp in brand hadden gestoken, zijn de Turkse autoriteiten in 1995 achter het nieuwe adres van eisers ouders gekomen, waarna de autoriteiten invallen in hun woning hebben gedaan en vele malen navraag naar eiser hebben gedaan. De autoriteiten hebben eisers vader meerdere keren opgepakt en mishandeld. Ook eisers moeder is een keer mishandeld. Eisers vader heeft vanwege de problemen die hij van de zijde van de Turkse autoriteiten heeft ondervonden zijn naam, _____ laten wijzigen in _____. Eiser heeft een document overgelegd waaruit dit zou blijken. In het politiebureau van _____ hangt een lijst van personen die door de Turkse autoriteiten worden gezocht. Ook eisers naam staat op die lijst. Veertien personen hebben verklaringen afgelegd over eisers verblijfplaats. Het is voor eiser onmogelijk om de lijst te bemachtigen. Verder is een oom van eiser berecht, nadat in een grot negen guerrillastrijders zijn gedood. Tijdens de zitting in mei of juni 2000 vroeg de rechter naar de verblijfplaats van eiser. In april 2000 is eisers vader erachter gekomen dat stappen werden ondernomen om eiser de Turkse nationaliteit te ontnemen. Een bevriende commissaris van politie heeft eisers vader meegedeeld dat dit

AWB 06/16912

3

proces al vanaf 1996 gaande was. Eisers vader werd gewezen op een bericht in de staatscourant van 22 oktober 1996 waarin staat vermeld dat eiser op grond van artikel 25 van de Turkse grondwet zijn Turkse nationaliteit zou verliezen indien hij zich niet binnen drie maanden zou melden. Eiser heeft zich niet gemeld. Blijkens een door eiser overgelegde lijst zou hij zijn nationaliteit hebben verloren. Volgens eiser wordt hij bij terugkeer naar Turkije vanwege het verlies van zijn nationaliteit opgepakt. In dat geval is iemand immers rechteloos. Het verlies van zijn nationaliteit is te herleiden tot het feit dat hij wordt gezocht in verband met zijn activiteiten voor de PKK – eiser denkt dat iemand hem heeft verklikt – en het vervullen van zijn militaire dienstplicht. Eiser weigert zijn militaire dienstplicht te vervullen omdat hij zichzelf beschouwt als vijand van de Turkse staat en doordrongen is van het besef dat hij een Koerd is, en voorts omdat hij niet tegen zijn eigen volk wil vechten. Ten slotte heeft eiser naar voren gebracht dat zijn broer samen met anderen, vanwege de misdrijven, verkrachtingen van en moordpartijen onder de Koerdische bewoners van een aanslag heeft gepleegd op Turkse politieagenten. Eisers broer is daarop gevlucht.

4. Voorts gaat de rechtbank bij de beoordeling van het onderhavige beroep uit van de navolgende feiten en omstandigheden. Nadat eiser op 24 februari 2000 door Duitsland naar Turkije was uitgezet, heeft hij op 16 september 2000 zijn land wederom verlaten en is hij naar Nederland gekomen, waar hij op 13 oktober 2000 onderhavige aanvraag heeft ingediend. Tot tweemaal toe heeft verweerder de asielaanvraag afgewezen. Bij het tweede besluit, van 27 januari 2005, is het eerste besluit ingetrokken en het bezwaarschrift daartegen niet-ontvankelijk verklaard. Tevens is daarbij eisers asielaanvraag afgewezen en is hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier op grond van het driejarenbeleid c.q. het staatlozenbeleid geweigerd. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 20 januari 2006, vanwege een motiveringsgebrek gegrond verklaard en het bestreden besluit is vernietigd, waarna verweerder een nieuw besluit diende te nemen met inachtneming van de uitspraak. Met het thans bestreden besluit van 22 maart 2006 heeft verweerder daaraan gevolg gegeven.

5. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Ter zitting is namens eiser een beroep gedaan op de artikelen 4, eerste, derde en vierde lid, artikel 5 en artikel 10 van de Definitierichtlijn, en op vragen van het Tweede Kamertid Van Bommel van 15 december 2006 aan de Minister van Buitenlandse Zaken, over de arrestatie van dienstweigeraars in Turkije en de antwoorden daarop van de Minister van 9 januari 2007. De rechtbank zal het beroep op de genoemde artikelen van de Definitierichtlijn niet in de beoordeling betrekken, nu dit beroep in strijd met de goede procesorde eerst ter zitting is gedaan. Het beroep op de hiervoor genoemde Kamervragen en de antwoorden daarop zal de rechtbank niet in de beoordeling van het beroep betrekken, nu zulks zou vergen dat verweerder alsnog in de gelegenheid wordt gesteld daarover een standpunt in te nemen, hetgeen zou leiden tot ontoelaatbare vertraging in de afdoening van de zaak.

8. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren

AWB 06/16912

4

gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker met betrekking tot die feiten geuite vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen. Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

9. Blijkens de gedingstukken heeft de rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, reeds eerder geoordeeld inzake onderhavige aanvraag. In haar uitspraak van 20 januari 2006 heeft zij vastgesteld dat niet in geschil is dat het asielrelaas van eiser geloofwaardig is en dat daarmee een aantal met name genoemde feiten als vaststaand diende te worden aangenomen. De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat uit genoemde uitspraak niet voortvloeit dat daarmee zowel de feiten van het asielrelaas als de op die feiten gebaseerde vermoedens van eiser geloofwaardig moeten worden geacht. De rechtbank heeft, in het licht van de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 (200407775/1), geoordeeld dat, uitgaande van de met name genoemde geloofwaardig geachte feiten, verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de op die feiten gebaseerde vermoedens van eiser ongeloofwaardig zijn.

10. Thans is allereerst aan de orde de vraag of verweerder met het bestreden besluit nu wel voldoende heeft gemotiveerd dat de door eiser gestelde vrees voor vervolging dan wel schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) ongeloofwaardig is.

11. In het bestreden besluit – waarin het voornemen als ingelast moet worden beschouwd – heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Daarbij heeft verweerder, onder verwijzing naar het ten aanzien van eiser uitgebrachte individuele ambtsbericht van 28 oktober 2002, overwogen dat eiser sinds 6 september 2001, de datum waarop hij zijn Turkse nationaliteit is kwijtgeraakt naar aanleiding van zijn dienstplichtontduiking, niet meer wordt gezocht of strafrechtelijk wordt vervolgd in Turkije. Met betrekking tot de dood van een neef van eiser, die samen met hem een PKK-training in Duitsland heeft gevolgd, heeft verweerder overwogen dat eiser zelf heeft verklaard dat de Turkse autoriteiten er niet van op de hoogte zijn dat hij een dergelijke training heeft gevolgd en indien zij daar wel weet van hebben, hij daardoor geen problemen heeft ondervonden. Bovendien valt niet in te zien hoe de dood van de neef van eiser in de bergen van Turkije is te herleiden tot de persoon van eiser. Voor wat betreft de oom van eiser aan wie een rechter tijdens de rechtzitting in mei of juni 2000 gevraagd zou hebben naar de verblijfplaats van eiser, heeft verweerder overwogen dat eiser in die periode nog werd gezocht in verband met zijn ontduiking van de dienstplicht. Bovendien is dit voorval eiser niet zelf ter ore gekomen, maar heeft hij dit van zijn vader gehoord, die het op zijn beurt weer van eisers oom heeft gehoord. In dit verband heeft verweerder opgemerkt dat eiser op geen enkele andere manier aannemelijk heeft weten te maken dat hij vanwege een andere reden dan het ontduiken van zijn dienstplicht zou worden gezocht. Voor wat betreft de broer van eiser die na een aanslag op twee politieagenten zou zijn gevlucht, heeft verweerder overwogen dat, nog afgezien van het feit dat eiser deze gebeurtenis op geen enkele wijze heeft onderbouwd, voorts niet valt in te zien dat eiser – wiens achternaam nog steeds luidt – naar aanleiding van dat voorval problemen zou ondervinden, nu zijn ouders broers en zussen – die hun achternaam hebben gewijzigd in

AWB 06/16912

5

----- - meer dan vijf jaar later nog steeds op een bij de Turkse autoriteiten bekend adres in Turkije, verblijven en daardoor geen problemen hebben ondervonden. Dat eisers vader in 1989 is opgepakt acht verweerder wel geloofwaardig, maar de gestelde mishandeling daarbij is volgens verweerder niet zwaarwegend genoeg, gelet op eisers wisselende verklaringen daarover in zijn nader gehoor van 15 oktober 2000.

12. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - thans wel voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het realiteitsgehalte van eisers vermoedens omtrent zijn vervolging of een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, en daarmee het asielrelaas in zijn geheel, van eiser ongeloofwaardig te achten. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij sinds 6 september 2001 nog wordt gezocht of strafrechtelijk wordt vervolgd. Met name heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat zijn Turkse nationaliteit hem is ontnomen als straf voor zijn PKK-sympathieën. Eiser heeft ook overigens niet aannemelijk gemaakt dat de vermeende negatieve aandacht van de Turkse autoriteiten verband zou houden met eisers PKK-sympathieën of -activiteiten in Duitsland.

13. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat eiser vanwege zijn activiteiten voor de PKK in Duitsland vervolging heeft te duchten in de zin van het Verdrag, of dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft te vrezen.

14. Voor wat betreft de stelling van eiser dat hij vanwege zijn dienstweigering voor vervolging heeft te vrezen dan wel voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, overweegt de rechtbank als volgt.

15. Uit de algemene ambtsberichten blijkt niet dat Koerden op zich iets te vrezen hebben, noch ook dat de straf voor dienstweigering, als die al opgelegd zou worden, als een onevenredige bestraffing is te beschouwen. Evenmin blijkt uit die ambtsberichten dat Koerdische dienstplichtigen systematisch achtergesteld worden bij andere Turkse dienstplichtigen. Het is daarom aan eiser om aan de hand van hem individueel betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat in zijn geval wel sprake is van gegronde vrees voor vervolging of voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

16. Ingevolge hoofdstuk C1/4.2.12 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), waarin verweerders beleid ten aanzien van dienstweigeraars is opgenomen, is een dienstweigeraar vluchteling indien hij:

- a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging gegronde vrees heeft voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie of als hij vanwege (een van) de in de aanhef van deze categorie genoemde redenen gegronde vrees heeft voor andere discriminatoire behandeling dan bovenmatige bestraffing of tenuitvoerlegging van een straf;
- b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van de militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c. is gekomen tot dienstweigering of desertie, omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een (soort) militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als

strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Dit geldt ook indien hij tot desertie of dienstweigering heeft besloten, omdat hij een gegronde vrees heeft in een conflict te worden ingezet tegen zijn eigen volk of familie.

17. Niet in geschil is dat eiser niet valt onder de a-categorie van de voornoemde criteria.

18. Ten aanzien van de b-categorie heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat de redenen op grond waarvan eiser tot zijn dienstweigering is gekomen niet zijn aan te merken als ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging. Daarbij heeft verweerder van belang geacht dat uit de toelichting op deze b-categorie in voornoemd hoofdstuk van de Vc 2000 blijkt dat de bedoelde gewetensbezwaren zich dienen te richten tegen geweld in het algemeen. Nu uit de verklaringen van eiser blijkt dat hij door de PKK is getraind en in opdracht van de PKK molotovcocktails naar Turkse doelen in Duitsland heeft gegooid, kan eiser volgens verweerder niet onder deze b-categorie vallen. Naar oordeel van de rechtbank heeft verweerder voor het van toepassing zijn van deze categorie in redelijkheid mogen eisen dat de gestelde gewetensbezwaren zijn gericht tegen geweld in het algemeen.

19. Met betrekking tot de c-categorie stelt de rechtbank allereerst vast dat in casu niet is gesteld dat – zodat geen punt van geschil is of – eiser tot zijn dienstweigering is gekomen omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een (soort) militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd zijn met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

20. Met betrekking tot de tweede alinea van de c-categorie heeft de rechtbank in het kader van de heropening van het onderzoek aan verweerder de vraag voorgelegd hoe deze alinea zich verhoudt tot het gestelde in de toelichting bij categorie b. Met name is verzocht aan te geven waarom eiser geen geslaagd beroep kan doen op ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen de inzet tegen eigen volk.

21. In zijn brief van 29 november 2006 heeft de gemachtigde van verweerder met betrekking tot de vraag naar de verhouding tussen de genoemde alinea's geantwoord dat – kort weergegeven – naast de vrees om te worden ingezet tegen eigen volk blijkt eerdere jurisprudentie ook acht geslagen moet worden op alle relevante – door de vreemdeling aan te voeren – factoren betreffende hemzelf, waarbij uiteindelijk moet worden vastgesteld of de banden van de vreemdeling met het eigen volk of zijn eigen familie sterk genoeg zijn om zijn gewetensbezwaren aan te merken als grond voor vluchtelingschap. Er moet sprake zijn van 'inner and profound feelings of attachment' tot het eigen volk of de eigen familie, waarbij het niet enkel gaat om de stelling van de vreemdeling ter zake, maar met name om de objectivering daarvan door zijn gedrag. Met betrekking tot de vraag waarom eiser niet in aanmerking komt voor toelating op grond van de door hem gestelde vrees van inzet tegen het eigen volk heeft de gemachtigde van verweerder opgemerkt dat – nog los van de vraag of aannemelijk is gemaakt dat van een dergelijke inzet sprake zal zijn – verweerder van oordeel is dat eiser tekort is geschoten in het objectiveren van zijn gestelde 'inner and profound feelings of attachment'. Daarbij heeft de gemachtigde er op gewezen dat eiser ten tijde van zijn verblijf in Turkije en de ontduiking van zijn dienstplicht nimmer (politieke) activiteiten heeft verricht ten gunste van de Koerdische zaak en gericht tegen de Turkse regering. Pas enkele jaren na zijn vertrek naar Duitsland is eiser lid geworden van de PKK en heeft hij

AWB 06/16912

7

deelgenomen aan anti-Turkse manifestaties. Op grond daarvan is verweerder van oordeel dat zulks onvoldoende is voor een geslaagd beroep op het laatste gedeelte van de c-categorie.

22. De rechtbank kan verweerder volgen in diens stelling dat de 'inner and profound feelings of attachment' van eiser niet in voldoende mate zijn geobjectiveerd. Daarbij komt dat naar het oordeel van de rechtbank niet gemotiveerd is betwist dat het beleid van het Turkse leger juist voorkomt dat eiser zou moeten worden ingezet tegen zijn eigen volk. Voorts heeft eiser niet gemotiveerd betwist dat het Turkse leger sinds 1999 geen gewapende strijd meer voert tegen Koerden.

23. Gezien het voorgaande heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op grond van de gestelde dienstweigering te vrezan heeft voor vervolging en mitsdien niet in aanmerking te komt voor een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

24. Ook overigens heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

25. Voor wat betreft het beroep van eiser op het staatlozenbeleid, overweegt de rechtbank als volgt. Nu blijkens het voorgaande geen grond bestaat voor het oordeel dat eiser bij confrontatie met de Turkse autoriteiten na terugkeer een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te wachten staat, heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat eiser zijn staatsburgerschap niet op zijn verzoek zou kunnen terugkrijgen. Volgens Turks recht is herstel van een wegens dienstweigering verloren nationaliteit immers mogelijk. De door eiser overgelegde verklaring van het Turkse consulaat van 30 september 2004 heeft verweerder niet tot een andere conclusie hoeven leiden, nu daaruit niet blijkt dat, zoals eiser heeft gesteld, hem de toegang tot zijn land is ontzegd of dat hij bij het consulaat zou zijn weggestuurd, maar alleen dat eiser niet meer in het bezit is van de Turkse nationaliteit. Derhalve kan het bestreden besluit ook op dit punt in rechte stand houden.

26. Tot slot overweegt de rechtbank dat verweerder in de stelling van eiser, dat hij al zes jaar in een asiëlprocedure zit, onder grote druk staat en in onzekerheid leeft, in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien om van het bestaande beleid af te wijken door toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht. Niet aannemelijk is geworden dat toepassing van het beleid onevenredig zou zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen.

27. Uit het voorgaande vloeit voort dat het beroep ongegrond is.

28. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

29. Mitsdien wordt beslist als volgt.

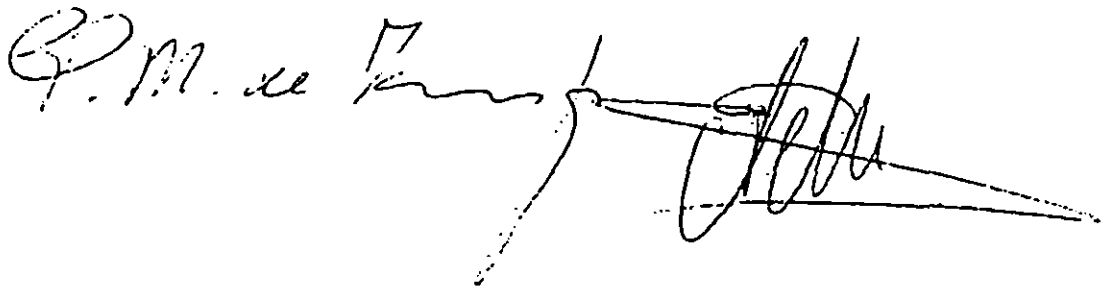
AWB 06/16912

8

Beslissing
De rechtbank,

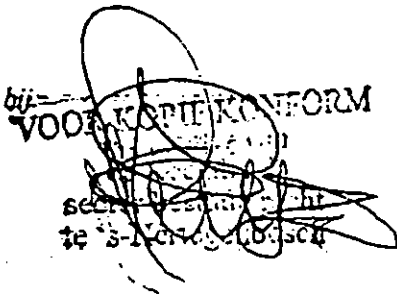
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvel, als voorzitter, en mr. E.H.M. Druif en mr. J.R. van Es-de Vries als rechters en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier op 2 april 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 03 APR. 2007

HET VAN SCHIJNDELHUIS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

1

TOEVOEGING IS AANGEVRAAGD

PER FALK COURIER

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

alsmede per telefax: 070-3651380

Hogerberoepschrift**justitienummer 0010132034****crv-nr**

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op _____, staatloos, thans verblijvende te Leersum in het AZC aldaar, te dezer zake domicilie kiezende te Rotterdam aan de Westzeedijk 108 ten kantore van zijn gemachtigde de advocaat en procureur Mr L.E.J. Vleesenbeek, die in deze door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd wordt om als gemachtigde op te treden en die als zodanig voor hem zal optreden en die verklaard bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroepschrift op te stellen, te ondertekenen en in te dienen alsmede de procedure te voeren.

Op 3 april 2007 is de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage Zittingsplaats 's-Hertogenbosch d.d. 2 april 2007 onder nummer AWB 06/16912 aan de gemachtigde toegezonden (zie bijlage) Tegen deze uitspraak staat beroep open bij Uw Raad van State weshalve u bevoegd bent van het onderhavige hoger beroepschrift kennis te nemen.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank voornoemd en komt hierbij in hoger beroep.

Deze beslissing is in strijd met het vluchtelingenverdrag, het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens, de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, althans de beslissing had in redelijkheid niet genomen kunnen worden.

Appellant is vluchteling danwel een (potentieel) slachtoffer van ernstige mensenrechtenschendingen, althans kan van hem om klemmende redenen van humanitaire aard, verband houdend met zijn persoonlijke omstandigheden (geprojecteerd tegen de achtergrond van de politieke en mensenrecht-situatie in zijn land van herkomst) in redelijkheid niet gevergd worden dat hij naar zijn land van herkomst terugkeert.

MR G.E. VAN DER HARDE ABERGON
MR L. HENNINK
MR L.E.J. VLEESENBEEK
MR R. HAZZ
MR L.M.M. FROUYER
MR M.M. VOLWERK

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 APR 2007	
ZAAKNR.	03004
AAN:	VI
BEHANDELD DOOR:	---

1194-A

POSTBUS 25025
3001 HA ROTTERDAM
WESTZEEDIJK 108
3016 AH ROTTERDAM
TEL 010 - 466 23 33
FAX 010 - 225 13 17

HET VAN SCHIJNDELHUIS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

2

Appellant is van oordeel dat hij in elk geval in de gelegenheid behoort te worden gesteld de (administratieve) hoger beroepsprocedure in Nederland voor te bereiden en bij te wonen. Appellant beroept zich daarbij op jurisprudentie van de Hoge Raad der Nederlanden sinds het arrest van de Hoge Raad inzake Mosa (dd 22 juni 1984, RV 19834 no GV F-131 AB 1985, no 40 NJ 1985, NO 82)

Appellant stelt dat op zijn minst twijfel mogelijk is over de vraag of appellant ten tijde van zijn vluchten uit het land van herkomst vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève had.

Appellant voert, om het voorgaand genoemde nader te onderbouwen de navolgende grieven aan :

Algemeen

Appellant beschouwt per grief als herhaald en ingelast datgene gesteld in de eerdere beroepsprocedures.

Appellant voert, om het voorgaand genoemde nader te onderhouden de navolgende grieven aan :

Grief 1 Betreft punt 7 van de uitspraak:

Toelichting:

De Defenitierichtlijn is ingevoerd en geldend recht. Zelfs ambtshalve dienen zowel rechtbank als verweerder de aan richtlijn te toetsen.

Ten onrechte is het beroep op de richtlijn gepasseerd.

Grief 2 Betreft punt 9 van de uitspraak.

Toelichting:

De uitspraak van de Rechtbank Rotterdam d.d. 20 januari 2006 is helder. Verwezen wordt o.a. naar de punten 4.2.1 t/m 4.3 van de uitspraak van Rechtbank Rotterdam.

Nu verweerder tegen deze uitspraak niet in hoger beroep is gegaan staat de uitspraak vast.

Het relaas van appellant alsmede al datgene hij heft verteld, waaronder zijn vrees voor vervolging cq een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, is derhalve geloofwaardig.

Ten onrechte heeft verweerder dan ook een andere beslissing genomen en ten onrechte heeft de rechtbank in de thans bestreden beslissing geoordeeld dat verweerder een beslissing heeft genomen welke de rechterlijke toets kan doorstaan.

HET VAN SCHIJNDELHUIS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

3

De rechtbank heeft een verkeerde toepassing gegeven aan de uitspraak van de rechtbank Rotterdam alsmede aan de gevolgen van deze uitspraak.

Grief 3 betreft punt 12 van de uitspraak.

Toelichting:

Gezien de in kracht van gewijsde gegane uitspraak van de Rechtbank Rotterdam is duidelijk dat de rechtbank Den Bosch hier een onjuiste toets heft aangelegd en ook dat de rechtbank hier buiten de haar toekomende toetsingsbevoegdheden is getreden gezien de gevolgen van de vaststaande uitspraak. De toetsing heeft een onjuiste grondslag nu de van de rechtens reeds vaststaande feiten wordt afgeweken.

Grief 4 betreft punt 13 van de uitspraak

Toelichting:

Gezien al datgene naar voren gebracht door appelland in een vast stand geloofwaardig verhaal is duidelijk dat deze conclusie nimmer getrokken had kunnen worden.

Gezien hetgeen de rechtbank Rotterdam overweegt in 4.2.4 kan niet anders dan worden geconstateerd dat verweerder op dit punt nog immer geen deugdelijke motivering van heft gegeven. Niet valt uit te sluiten dat bij nader onderzoek appelland wel degelijk wordt gearresteerd en vast staat dat appelland bij terugkeer direct zal worden geconfronteerd met de Turkse autoriteiten.

Zowel verweerder als de rechtbank Den Bosch hebben zulks ten onrechte niet in de beoordeling betrokken cq dit punt zonder gevolgen gelaten.

Dat betrokkene nog steeds wordt gezocht is duidelijk. Dat betrokkene uit de administratie is geschrapt ten gevolge van de strafmaatregel waarbij hem zijn nationaliteit is ontnomen doet daaraan niets af.

Grief 5 betreft punt 15 van de uitspraak

Toelichting:

Uit de ambtsberichten alsmede uit de jurisprudentie blijkt dat Koerden worden gediscrimineerd alsmede dat hun positie in het Turkse leger en bij bestraffing slecht is. Hetgeen de rechtbank overweegt is dan ook onjuist. Voorts heft appelland gezien zijn geloofwaardig geachte relaas wel degelijk aannemelijk gemaakt ook op individuele gronden te vrezzen voor vervolging cq een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Vast staat dat betrokkene tot de PKK behoort alsmede dat zijn familie een bekende PKK-familie betreft.

HET VAN SCHIJNDELHUIS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

4

Grief 6 betreft punt van de uitspraak 17

Toelichting Ten onrechte overweegt de rechtbank dat niet in geschil is dat appellant niet valt onder de a-categorie. Uit alle aanvullende gronden en pleitnotities blijkt het tegendeel.

Grief 7 betreft punt 18 van de uitspraak

Toelichting:

Appellant heeft duidelijk aangegeven dat hij wel degelijk voldoet aan de b-grond. Appellant heeft dienst geweigerd in het Turkse leger vanwege onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van een andere diep gewortelde overtuiging. De Rechtbank heeft dan ook een onjuiste maatstaf aangelegd.

Grief 8 betreft punt 21

De vragen welke de rechtbank aan verweerder heeft gesteld in verband met de combinatie tussen de b- en de c-grond zijn door verweerder niet volledig beantwoord. Niet alle Antikian-gronden zijn bij de beantwoording betrokken. Derhalve is sprake van een motiveringsgebrek.

Grief 9 betreft punt 22

Toelichting :

Gezien het relaas en al dat gene dat bekend is volgt de rechtbank ten onrechte verweerder in de stelling dat de inner and profound feelings of attachement niet voldoende zijn geobjectiveerd. Immers vast staat dat sprake is van een PKK-familie welke wordt vervolgd en vast staat dat appelland lid is van PKK.

Uit de ambtsberichten blijkt voorts dat koerden 10% kans hebben om tegen het eigen volk ingezet te worden. Dit verweer is ook ten onrechte gepasseerd.

Grief 10 Betreft punt 25

Toelichting:

Vast staat dat appelland staareloos is en vast staat dat zulks een strafmaatregel was. Vast staat dat de autoriteiten niets voor appelland op dit vlak willen doen (alles reeds aangevoerd in Rotterdam). Duidelijk is dat de uitspraak van de rechtbank Den Bosch dan ook onjuist is alsmede onjuist gemotiveerd en op een verkeerde grondslag.

HET VAN SCHIJNDELHUIS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Grief 12 betreft punt 26

Toelichting :

Gezien hetgeen door appellant is aangevoerd alsmede de gezien de zeer lange tijdsduur, welke overigens niet aan appellant te wijten is, valt niet in te zien waarom geen toepassing aan artikel 4:84 AwB dient te worden gegeven. Volstrekt duidelijk is dat sprake is van een onevenredigheid in het toepassen van het beleid.

Grief 11 : betreft punten 27 en 28

Toelichting :

Ten onrechte is het beroep ongegrond verklaard en is verweerder niet in de kosten veroordeeld.

Appellant behoudt zich het recht voor nog nadere grieven en/of motivering in te dienen.

Redenen waarom appellant zich wendt tot Uw Raad van State met het eerbiedig verzoek de uitspraak d.d. 2 april 2007 van de Rechtbank te 's-Gravenhage zittingsplaats 's-Hertogenbosch onder nummer AWB 06/16912 te vernietigen en opnieuw rechtdoende het beroep van appellant alsnog toe te wijzen danwel de zaak terug te verwijzen voor het nemen van een nieuwe beslissing.

Rotterdam, 27 april 2007

Gemachtigde
Mr. E.J. Weesenbeek

